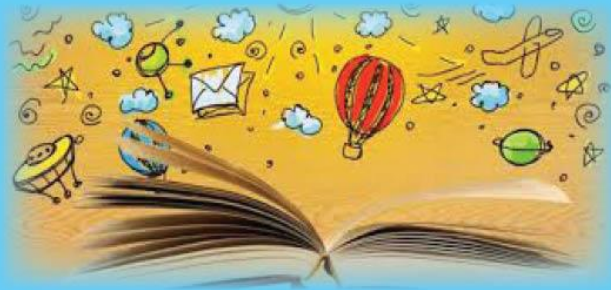

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ

Ένα χαρούμενο γεφύρι από καρδιά σε καρδιά:
Προσεγγίζοντας τη διαφορετικότητα
μέσα από βιβλία για παιδιά και εφήβους

Σάββατο 10 Απριλίου 2021
10.00 – 14.00

«Αναδεικνύοντας τις Διαπολιτισμικές Έννοιες, μέσα από την Ανάγνωση Βιβλίων για παιδιά»

ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ
Σ.Ε.Ε. ΠΕ 60, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ,
ΔΑΣΚΑΛΑ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Προκαταλήψεις- Στερεότυπα

Η προειλημμένη άποψη που έχουμε για κάποιον/α, τον/την οποίον/α ακόμη δεν έχουμε γνωρίσει. Συγκεκριμένες συμπεριφορές προς αυτό/ή. Αποδίδουμε τα χαρακτηριστικά της ομάδας που ανήκει, χωρίς να τον/την αντιμετωπίζουμε ως ξεχωριστό άτομο.

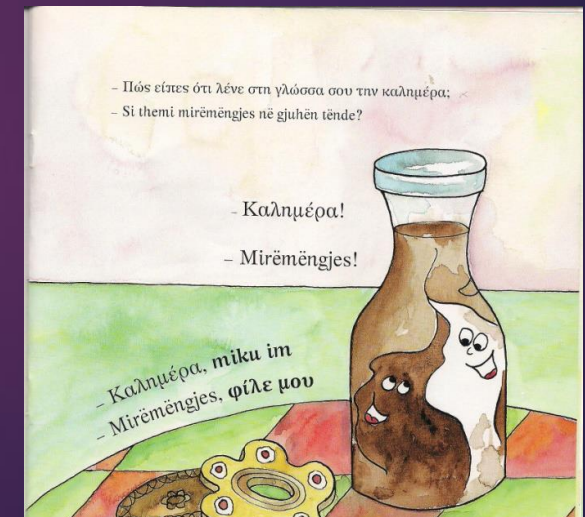
«Ποιο είναι τούτο το παράξενο πουλί;»

Κρόουθερ, Κ. «Ο μαύρος Κότσυφας κι ο άσπρος
Γλάρος»

- ▶ «Δεν έφταιγα εγώ, που δε σου μιλούσα τόσο καιρό. **Έτσι μου είχαν πει οι δικοί μου**», παραδέχεται το γάλα στο κακάο, που βρίσκονται μέσα στο ίδιο μπουκάλι. **«Κι εμένα μου είχαν πει το ίδιο**», του απαντάει το κακάο.

- ▶ **Νικολούδη Φ. «Καλημέρα, φίλε! Miremengjes, mik!»**

Είν' ένας γάτος άγριος; Μπορεί και να μας φάει;
Μα φυσικά! Ακούσατε τη γλώσσα που μιλάει;
Γατίσια είν', αλλά άγνωστη, δεν είναι απ' τις δικές μας!
Γι' αυτό σας λέω φίλοι μου, έξω από τις αυλές μας
το γάτο να κρατήσουμε με νύχια και με δόντια!
Επίθεση να κάνουμε. Ας φέρουμε τα ακόντια!

Και τότε κάπως ξαφνικά έρχεται μια φωνή,
που σίγουρα δεν ήταν φωνή από γατί.
-Μα, όλα όσα λέτε, λόγια είναι παράλογα,
είναι κουτά, είναι τρελά, πράσινα είναι άλογα!
λέει μια Κότα πλουμιστή που στέκονταν εκεί,
και όλα τα γατιά ρωτούν αν ξέρει κάτι αυτή.

Πες μας ποια είναι η γνώμη σου; Πες μας ποια είναι η λύση;
Για τούτο το μυστήριο, μοναδικό στη φύση;

- Εντάξει, είπε η Κότα. Θα σας κάνω αυτή τη χάρη.
Σας δηλώνω πως ο γάτος έρχεται από τον Άρη!

Μάγος, Κ., Γκανάτσιου, Γ. (2009).
« Ένας γάτος μια φορά! »

«Ενσυναίσθηση»

Είναι μία διαδικασία, με την οποία, κατανοούμε την κατάσταση του/της άλλου/ης, μόνο όταν έρθουμε στη θέση του/της. Ορίζεται, ως συναισθηματική τοποθέτηση του «εγώ», στη θέση του/της «άλλου/ης».

Τα παιδιά, μετά από την προτροπή της δασκάλας τους, προσπαθώντας να νιώσουν όπως η Φένια, ψηλάφισαν με τα χέρια τους αντικείμενα και προσπαθούσαν από το σχήμα τους να μαντέψουν τι είναι. Τα χέρια μας ήταν τα μάτια μας.

Αλεξάνδρου, Γ. «Φένια, η αγαπημένη των ήχων»

Για λίγο ζήσαμε όλοι στον κόσμο της Φένιας. Έναν κόσμο γεμάτο ήχους, μυρωδιές, αγγίγματα και πολλή φαντασία. Δεν ήταν εύκολο. Τώρα ξέρω ότι δεν είναι εύκολο για εκείνη. Όμως, αυτός είναι ο κόσμος της και αυτή είναι η Φένια. Η Φένια η φεγγαρένια. Η Φένια, η γλυκιά σαν παγωτό φράουλα. Η Φένια με τη ζεστή αγκαλιά σαν της μαμάς, όταν χτυπάω. Η αδερφή μου.

Για λίγο έζησαν όλοι μαζί στον κόσμο της Φένιας. Δεν ήταν εύκολο. Τώρα ξέρω, ότι δεν είναι εύκολο για εκείνη

Βακιρτζή, Ε. « Το Αυγό»

Μέσα από το Αυγό μου μπορώ και κάνω ένα σωρό πράγματα, στα οποία είμαι πραγματικά καταπληκτικός! Φτιάχνω μεγάλα παζλ με εκατό κομμάτια! Με το που φτιάχνω μια φορά το παζλ, μετά το θυμάμαι απέξω κι ανακατωτά και είναι για μένα παιχνιδάκι να το ξαναφτιάξω! Ο Γουίνι το αρκουδάκι είναι το αγαπημένο μου! Μου αρέσει επίσης πολύ η μουσική. Με ηρεμεί να ακούω το χόκι πόκι και μπορώ να φτιάξω μόνος μου μουσική στο αρμόνιο. Βεβαίως! Ο υπολογιστής όμως είναι το καλύτερό μου! Εκεί δεν πιάνομαι! Σ' αυτόν παίζω παιχνίδια χωρίς να χρειάζομαι πολλές οδηγίες και μπορώ να γράφω, να μετράω και να λύνω δύσκολες ασκήσεις. Κάθομαι λοιπόν στο κέντρο του Αυγού μου, ξέρετε, εκεί που είναι ο νόστιμος, κίτρινος κρόκος, και κάνω όλα αυτά τα πράγματα που μου αρέσουν, όμως... όμως όλος ο ΑΛΛΟΣ ΕΞΩ κόσμος μοιάζει να γυρνάει σαν φωτογραφίες γύρω γύρω μέσα στο Αυγό μου, ανάκατα.

«Υπόθεση επαφής»

Η επαφή μεταξύ των ομάδων, η οποία έχει θετικές συνέπειες στη μείωση των προκαταλήψεων, δηλαδή η βελτίωση των διομαδικών σχέσεων

«Θα δούμε, κάτι θα κάνουμε», ήταν η απάντησή της.

Μετά από δυο μέρες ήρθε στο σχολείο κι άλλος ένας καινούριος μαθητής. Η δασκάλα τον σύστησε όπως ακριβώς είχε κάνει και με μένα. Ένωθα πολύ καλύτερα τώρα που ένας άλλος στεκόταν σε εκείνη την άβολη θέση, όρθιος, μπροστά σε όλη την τάξη, σαν ένα παράξενο πλάσμα που πρέπει όλοι να το παρατηρήσουν προσεκτικά. Η δασκάλα είπε ότι τον λένε Αλμπέρτο και πως δε μιλάει πολύ καλά τη γλώσσα μας γιατί είναι από μια ξένη χώρα.

Στο διάλειμμα όλα τα αγόρια παίζαμε μπάλα. Με τον Αλμπέρτο ήμασταν αντίπαλοι και ίσως κάποια στιγμή να τον κλότσησα λίγο περισσότερο από ό,τι επιτρέπεται. Εκείνος τσαντίστηκε και άρχισε να λέει κάτι σε μια παράξενη γλώσσα. Τα άλλα παιδιά άρχισαν να γελάνε μαζί του και να με σπρώχνουν για να τον πλακώσω. Εμένα μου άρεσε που όλοι ήταν μαζί μου, εναντίον του Αλμπέρτο, και έτσι πήρα θάρρος για να αρχίσω τον καθγά. Ευτυχώς όμως, εκεί που φαινόταν ότι ο Αλμπέρτο θα με νικούσε και θα έτρωγα πολύ ξύλο, χτύπησε το κουδούνι για να μπορούμε μέσα.

Όταν σχολάσαμε, βρεθήκαμε να περπατάμε μαζί στο πεζοδρόμιο με τον Αλμπέρτο. Δεν κατάλαβα τι ήθελε.

«Γιατί με ακολουθείς;» τον ρώτησα θυμωμένος.

«Όχι, όκι, εγώ εντώ μένω, να, κοντά φούρνο».

«Κατάλαβα», του είπα, «και εγώ εκεί μένω. Να ξέρεις, μόλις τώρα μετακόμισα εδώ... Κι εγώ καινούριος είμαι». Δεν ξέρω αν κατάλαβε τι του είπα, αλλά χαμογέλασε. Τελικά αυτός ο Αλμπέρτο δεν είναι τόσο «ούφο» όσο έμοιαζε όταν τον παρουσίαζε η δασκάλα.

Το απόγευμα που βγήκα από το σπίτι για λίγο, τον βρήκα στο δρόμο. Αποφασίσαμε να εξερευνησουμε μαζί όλα τα μαγαζιά και τα ψιλικατζίδικα της καινούριας μας γειτονιάς.

Μου φαινόταν μάλιστα ότι όσο περνούσε η ώρα, μιλούσε όλο και καλύτερα τα ελληνικά. Τελικά είναι πιο ωραία να κλοτσάς ένα άδειο τενεκεδοκουτο στο δρόμο μαζί με κάποιον άλλο.

Η τελευταία μέρα της εβδομάδας στο σχολείο ήταν, όπως λένε οι μεγάλοι, πολύ δημιουργική. Η κυ-

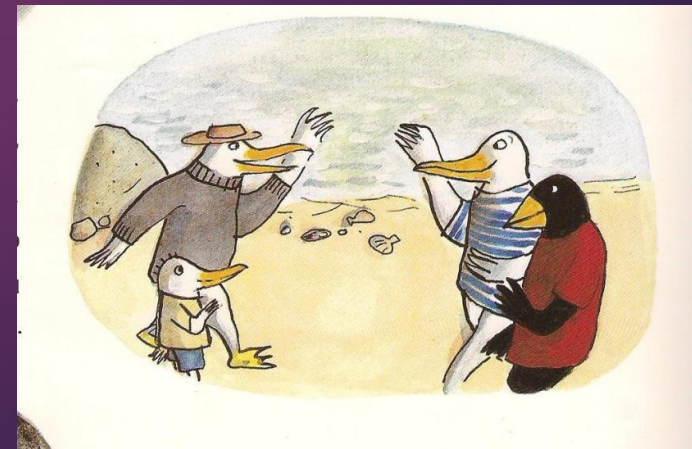
- ▶ Όταν ένα άσπρο γλαράκι, μαθαίνει, ότι ο μαύρος κότσυφας ξέρει να διαβάζει, κι ότι έτσι κάνουν όλοι στο χωριό του, μεταφέρει έκπληκτος τα νέα στο γλαροχώρι. Οι γλάροι, μαθαίνουν τις ικανότητες το μαύρου κότσυφα και επιδιώκουν να γνωριστούν μαζί του.

«Τώρα πια οι γλάροι δεν τον αποφεύγουν. Ίσα- ίσα που τον αγαπούν και θέλουν την παρέα του».

«Αναγνώριση»

Αποτελεί βασική ανθρώπινη ανάγκη. Η απουσία αναγνώρισης, ή η εσφαλμένη αναγνώριση προς ορισμένες ομάδες συνανθρώπων μας, όχι μόνο υποδηλώνουν έλλειψη σεβασμού προς αυτές προς ομάδες, αλλά και προκαλούν πολλά προβλήματα στα μέλη των εν λόγω ομάδων.

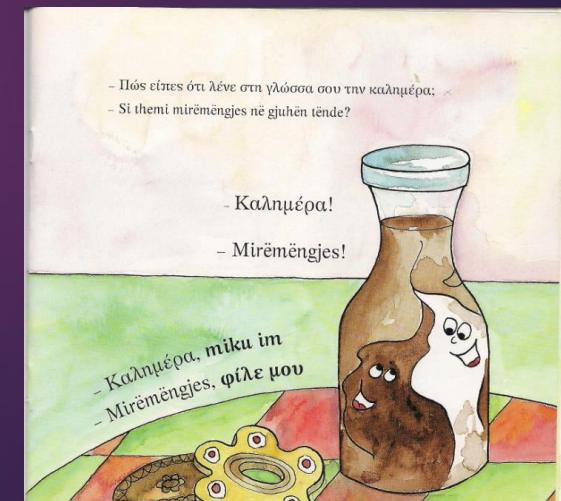
Η συναισθηματική κατάσταση του μαύρου κότσυφα αλλάζει, όταν γίνεται αποδεχτός από τους γλάρους. «Ο Ιάκωβος, ο κότσυφας, είναι ευτυχισμένος που οι γλάροι τον αγαπούν και τον εκτιμούν τόσο πολύ».

«Αλληλεπίδραση»

Αυτό που συμβαίνει όταν δύο ή περισσότερα άτομα αντιδρούν το ένα με την παρουσία του άλλου.

- «Πώς είπες, ότι λένε στη γλώσσα σου την καλημέρα;» **«Καλημέρα»**, λέει το ένα, **«Miremengjes»** απαντάει το άλλο, για να καταλήξουν και οι δύο να πουν: **«Καλημέρα, miku im !Miremengjes, φίλε μου!»**

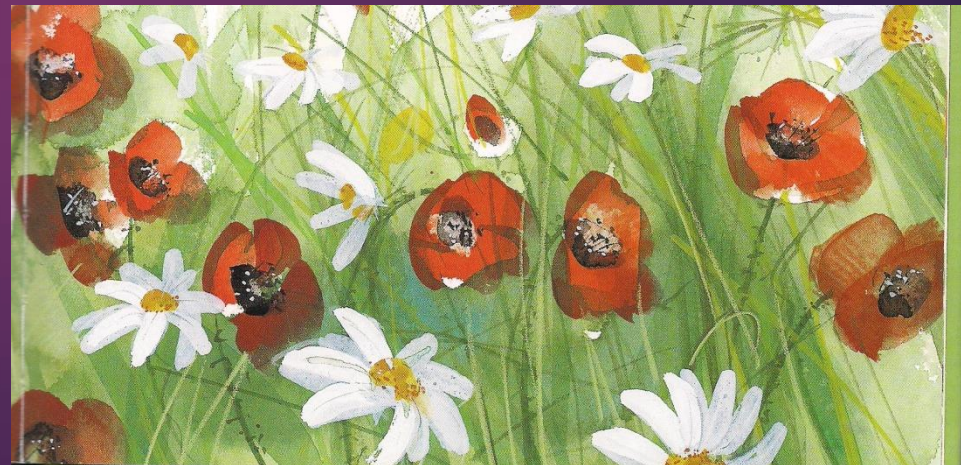

«ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ»

Αποτελεί μία διαδικασία, εντός τη οποίας, απαιτείται η επαφή μεταξύ των ατόμων και η σχετική ανταλλαγή πληροφοριών, αλλά και προσωπικών σκέψεων. Μία μορφή επικοινωνίας είναι και η μη λεκτική.

- ▶ «Όλες τις χαμογελούσαν, της έλεγαν κάτι στη γλώσσα τους, της έκαναν νοήματα. Κι αυτή δειλά δειλά άρχισε να τους απαντάει στη δική της γλώσσα. Τους μιλούσε με το πρόσωπό της, με τα χέρια της. Με τον καιρό κατάφεραν να καταλαβαίνονται μεταξύ τους. Έλεγε μια λέξη η παπαρούνα, της απαντούσαν με μια δική τους λέξη οι μαργαρίτες. Έφτιαξαν πολλές και καινούριες λέξεις, για να μπορέσουν να συνεννοούνται».

Νικολούδη, Φ. «Το Χαρούμενο Λιβάδι»

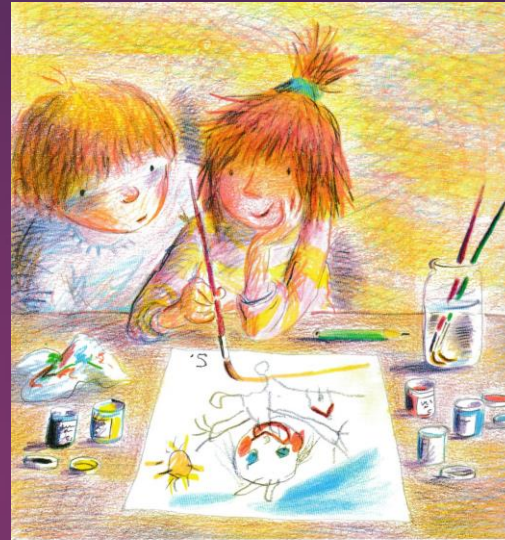
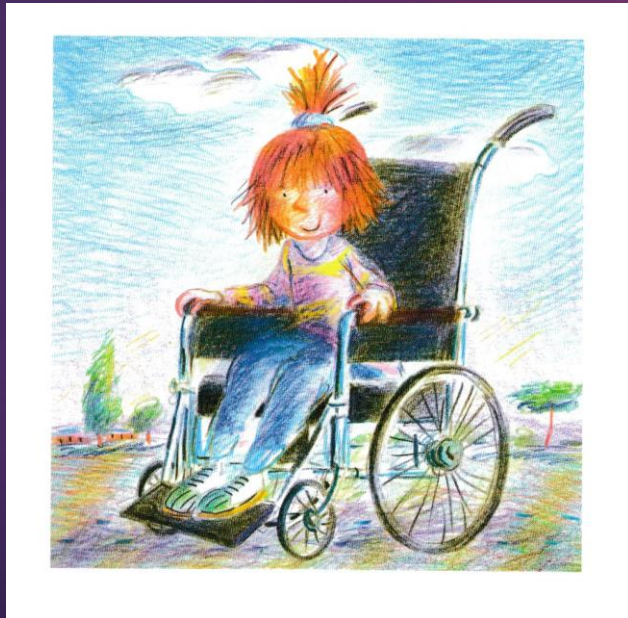
«Αποδοχή και ο σεβασμός της διαφορετικότητας».

Συνέπεια της αναπτυσσόμενης «επαφής», είναι η «αποδοχή και ο σεβασμός στον πολιτισμικό πλουραλισμό». Η αγνόηση του πολιτισμικού, μορφωτικού, γλωσσικού και κοινωνικού πλούτου που έχει το κάθε άτομο, οδηγεί το άτομο αυτό στη μη αναγνώρισή του από την ευρύτερη ομάδα και στην απόκτηση χαμηλής αυτοεκτίμησης.

- ▶ «Όλοι οι άσπροι γλάροι θέλουν να γνωρίσουν τον μαύρο κότσυφα». Κι αφού έγινε η γνωριμία τους, ακολούθησε η αποδοχή και ο σεβασμός της διαφορετικότητάς του. **Αποδέχτηκαν και σεβάστηκαν το διαφορετικό** χρώμα που είχαν, αφού πλησιάζοντάς τον, γνώρισαν και τις ικανότητές του.
- ▶ Οι μαργαρίτες **αποδέχτηκαν τελικά το διαφορετικό ως προς το χρώμα** λουλούδι, την παπαρούνα και συνέχισαν να **συνυπάρχουν**. « Κατάλαβαν, πως ούτε το φαγητό τους τρώει, ούτε τον ήλιο τους παίρνει.

Γουίλλις, Τζ., Ρος, Τ. « Η Αργυρώ γελάει»

Αυτή είναι η Αργυρώ:
ένα παιδάκι σαν κι εμένα,
ένα παιδάκι σαν κι εσένα.

Η Αργυρώ με πινέλα χαίρεται να ζωγραφίζει,

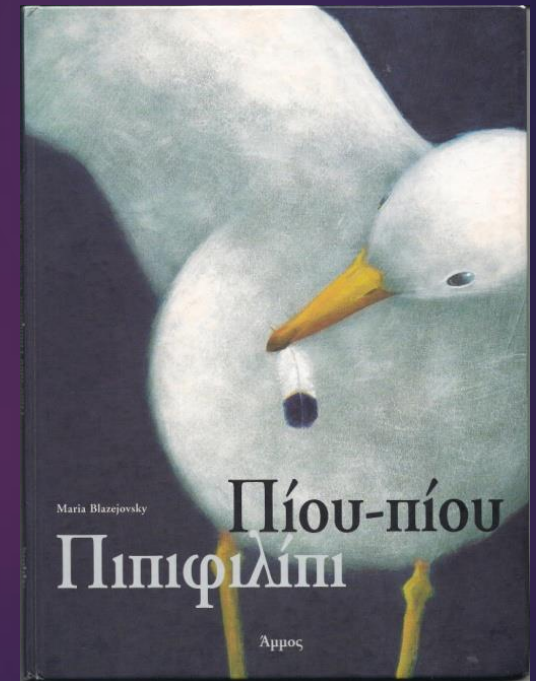

αγκαλιές θέλει για να ζεσταθεί
και παραμύθια για να κοιμηθεί.

«Ταυτότητα»

Σε κάθε ομάδα που ανήκουμε, αποκτάμε και μία «ταυτότητα» που μας κάνει να διαφοροποιούμαστε από όσους δεν ανήκουν σε αυτήν. Διαφοροποιεί το «εγώ» από το «εσύ», το «εμείς» από το «άλλοι».

- ▶ «**Εγώ είμαι κάτι διαφορετικό** κι όποιος είναι διαφορετικός, χρειάζεται ένα **διαφορετικό όνομα**», δηλώνει υπερασπιζόμενος την ταυτότητά του ο Πίου-πίου Πιπιφιλίπι.

Μια νύχτα ο Έλμερ αδύνατον να κοιμηθεί. Σκεφτόταν κάτι. Και το κάτι που σκεφτόταν ήταν πως είχε βαρεθεί πια να είναι διαφορετικός. “Πού ξανακούστηκε ένας ελέφαντας να είναι παρδαλός;” αναρωτιόταν. “Γι’ αυτό γελούν μαζί μου οι άλλοι”. Το πρωί λοιπόν, προτού καλοξυπνήσουν οι ελέφαντες, ο Έλμερ τούς ξεγλίστρησε με προσοχή κι έφυγε χωρίς κανένας να το καταλάβει.

Μακ Κι, Ν. « Έλμερ ο παρδαλός ελέφαντας »

«Θεωρία του Ελλείμματος» - «Θεωρία της Διαφοράς»

Η διαφορετικότητα της ομάδας της μειονότητας, συγκρινόμενη με τα στοιχεία της κυρίαρχης ομάδας, ερμηνεύεται ως ένα είδος ελλείμματος. Θα πρέπει να δοθούν οι κατάλληλες ευκαιρίες προς όλους και να αξιοποιηθεί το πολιτισμικό τους κεφάλαιο, ώστε η θεωρία του «ελλείμματος», να μετατραπεί σε **«Θεωρία προς Διαφοράς»** και του πολιτισμικού εμπλουτισμού»

**Χριστοδούλου, Π.
«Ο Ναβίντ δεν ήρθε για
διακοπές»**

44

Ο Ναβίντ δεν ήρθε για διακοπές

στρατιώτες να τον βομβαρδίσουν και τον χώνει βαθιά στο μπουντρούμι. Έτσι έκανε και στον πατέρα του Ναβίντ. Επειδή είναι δημοσιογράφος και έγραψε στην εφημερίδα ότι πρέπει να γίνουν εκλογές στη χώρα, για να έρθει η δημοκρατία και η ελευθερία, ο κακός Πρόεδρος έστειλε το στρατό και τον έπιασε. Ευτυχώς, ο Ναβίντ και η μητέρα του πρόλαβαν να φύγουν πριν τους πιάσει κι αυτούς.

Ο Ναβίντ, εκείνη τη μέρα, στο πάρτι του, είπε σ' εμένα και στα άλλα παιδιά ότι του λείπει ο μπαμπάς του και γι' αυτό καμιά φορά κλαίει. Όμως δε θέλει να τον βλέπει κλαμένο η μητέρα του, γιατί τώρα, που δεν είναι μαζί τους ο πατέρας του, πρέπει να φανεί αυτός δυνατός. Πρέπει επίσης να βοηθάει τη μαμά του και να την προσέχει.

Επίσης μας είπε ότι του λείπει η χώρα του και νομίζω ότι κι εμένα θα μου έλειπε πολύ η Ελλάδα, αν με ανάγκαζαν να φύγω. Ο Αλέξανδρος, βέβαια, λέει ότι δεν είναι το ίδιο, γιατί εμάς η χώρα μας έχει τον Παρθενώνα, τις όμορφες παραλίες και τον πολιτισμό, οπότε είναι φυσικό να μας λείπει, αν μας διώξουν. Ενώ αυτοί, οι ξυπόλητοι, τι έχουν; Γιατί να τους λείπει η χώρα τους; Όμως είπαμε, ο Αλέξανδρος είναι ηλίθιος και δεν ξέρει τι του γίνεται, γιατί η χώρα

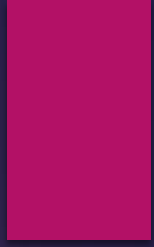
του Ναβίντ – αν εξαιρέσεις τον Πρόεδρο – είναι όμορφη και μαγική. Εγώ το Ναβίντ πιστεύω!

Στη χώρα αυτή έχουν μαγικά χαλιά και, πριν φτιαχτούν αυτοκίνητα και αεροπλάνα, οι άνθρωποι πήγαιναν με αυτά στις δουλειές τους, πετώντας! Κι έτσι, ούτεμποτιλιαρίσματα είχαν στους δρόμους ούτε τίποτα! Χα, εμείς το είχαμε σκεφτεί αυτό;

Επίσης, εκεί, έχουν απίθανα ζώα, που εγώ μόνο στο ζωολογικό κήπο τα έχω δει σε κλουβιά, ενώ στη χώρα του Ναβίντ είναι κατοικίδια και κυκλοφορούν στους δρόμους (πολύ καλύτερα από το να τα έχουν φυλακισμένα σε κλουβιά). Και, όταν λέμε κατοικίδια, δεν εννοούμε σκύλους και τέτοια, αλλά ελέφαντες, φίδια, τίγρεις, λιοντάρια και παπαγάλους, που μιλάνε τη γλώσσα του Ναβίντ, χωρίς να στραμπουλάνε τη γλώσσα τους.

Α, δε θυμάμαι αν σας το είπα σε κάποια άλλη έκθεση, αλλά, φυσικά, στη χώρα του Ναβίντ δε μιλάνε ελληνικά. Μιλάνε μια άλλη γλώσσα, που έχει πολύ πλάκα, γιατί όταν τη μιλάει μοιάζει σαν να έχει στραμπουλήξει τη γλώσσα του. Πάντως θα ήθελα να τη μάθω, γιατί κι αυτός ήδη μαθαίνει τη δική μας και κάθε μέρα γίνεται και καλύτερος! Όμως νομίζω ότι η δική μας γλώσσα είναι πιο εύκολη και τουλάχιστον δεν κινδυνεύεις να πάθεις ατύχημα.

45

ΑΠΟ ΤΟ «έλλειμμα» στη «διαφορετικότητα»

« Αδύνατον, να ανεχτώ εγώ, μια άσπρη, κάτασπρη μαργαρίτα να μείνω μαζί της. Δεν θέλω να έχω ένα τέτοιο λουλούδι δίπλα μου. Πώς είναι δυνατόν οι ρίζες μας να τρώνε από το ίδιο χώμα που τρώνε οι ρίζες μιας παπαρούνας».

.....

 Κατάλαβαν ότι και η παπαρούνα είναι λουλούδι σαν κι αυτές κι ας έχει διαφορετικό χρώμα. Μήπως και αυτές που είναι όλες άσπρες, δε διαφέρουν μεταξύ τους;

Ο ρόλος της/του εκπαιδευτικού

Σβορώνου, Ε. «Το σκληρό καρύδι»

Βγαίνουμε για μάθημα στην αυλή κι εκείνη μας λέει να μπούμε σε κύκλο. Ξαφνικά με κοιτάει. Κοιτάει τα παπούτσια μου, δηλαδή. Γυρίζουν τότε όλα τα παιδιά και καρφώνονται στα πόδια μου. Ακούστηκε κι ένα πνιχτό γελάκι. Ένα χέρι απλώθηκε κι έδειξε βέλος τα παπούτσια μου. Κόλλησαν και οι άλλοι. Ξέσπασαν σ' ένα δυνατό γέλιο. Κι εγώ σ' ένα πνιχτό κλάμα.

Και δεν είμαι κανένα κλαψιάρικο εγώ! Ο Αλοντίν είναι λίγο χέστης. Γιατί στραβομουτσουνιάζετε; Από τα Εκτάκια το έμαθα. Ξέρω κι άλλα τέτοια: μαλάκας, σκατά... Καλά, καλά, δε συνεχίζω.

Λοιπόν, τα παπούτσια εκείνα ήταν τα καλά μου. Τα πέδιλα που μου 'χε πάρει δώρο η γιαγιά μου, προτού φύγουμε. Στα γενέθλιά μου.

Το πρώτο πράγμα που έβαλα στον μπόγο μου ήταν αυτά. Αφόρετα. Είναι πάρα πολύ ωραία, άσπρα με λουράκια και μια μικρή μαργαρίτα. Η αγκράφα γυαλίζει.

Έχω κρατήσει και το κουτί τους. Το πήρα μαζί για να τα φυλάω μέσα και να είναι, ξέρετε, σα ν' ανοίγω το δώρο μου από την αρχή.

Έβαλα μέσα και φωτογραφίες της γιαγιάς. Και το φυλαχτό που μου 'χε χαρίσει. Έτσι έφτιαξα ένα σούπερ δώρο για μένα, που το ανοίγω κάθε φορά που μου λείπει η γιαγιά και θέλω να της μιλήσω.

Καταλαβαίνετε τώρα τι σας λέω; Εκείνη τη φορά στην αυλή, όταν τα παιδιά άρχισαν να χαχανίζουν, ήταν σα να την κορόιδευαν τη γιαγιά μου.

Γιατί την επόμενη φορά που είχαμε γυμναστική, η κυρία Περσεφόνη με φώναξε παράμερα και μου 'δωσε στα χέρια ένα ζευγάρι ολοδικά μου αθλητικά! Ακριβώς το νούμερό μου! Άσπρα με ροζ και γκρι ταινία.

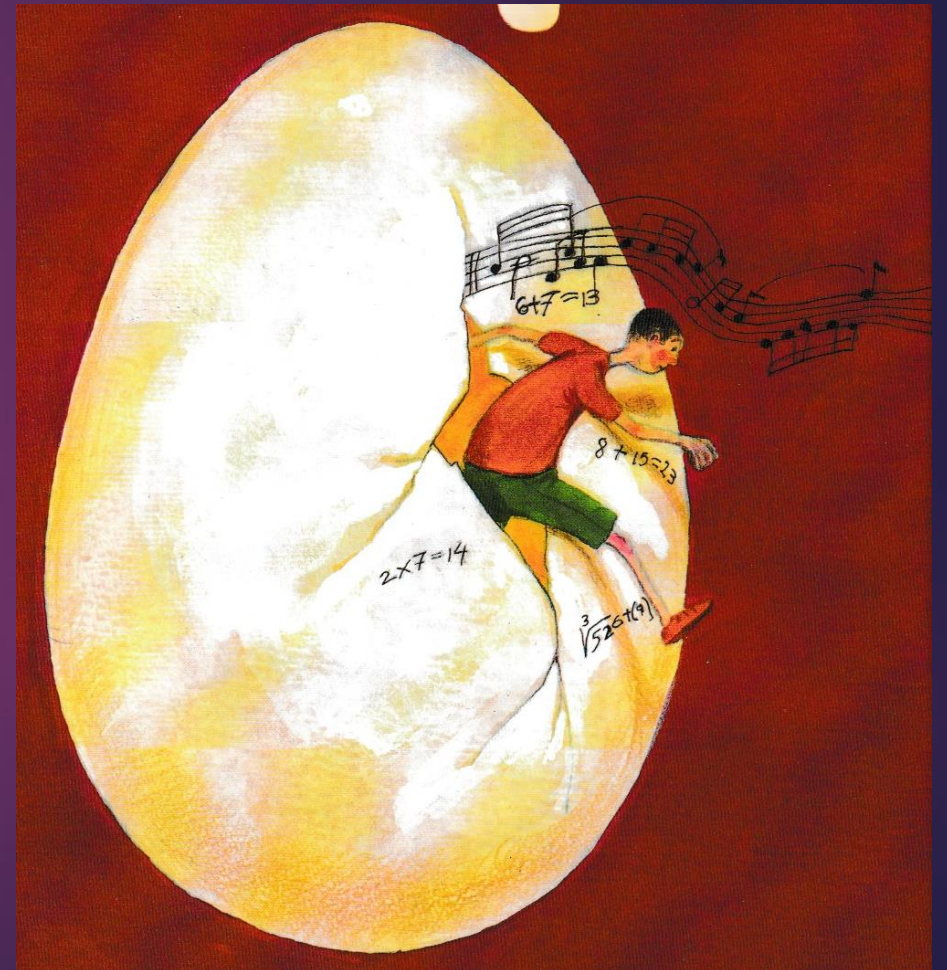
Τ' άλλα παιδιά έπαιζαν μπάλα και δεν μας είδαν. Η κυρία Περσεφόνη είναι πολύ έξυπνη και καλή. Το 'κανε επίτηδες έτσι. Γ' αυτό κι εγώ θέλω να γίνω σαν κι εκείνη όταν μεγαλώσω.

Στην προσευχή μου είπα «ευχαριστώ» στο Θεό για τ' αθλητικά, του είπα όμως ότι δεν ξοφλήσαμε έτσι. Έχει ακόμα και την άλλη χάρη που πρέπει να μου κάνει.

Κι όμως, η δασκάλα μου η Ελβίρα διαβάζει πολλά βιβλία μόνο και μόνο για να με βοηθήσει να ξεφύγω από το Αυγό μου, και χρησιμοποιεί διάφορους τρόπους, που άλλοτε πετυχαίνουν, άλλοτε όχι. Όμως κανένας από αυτούς δε θα πετύχαινε ποτέ χωρίς δύο μαγικές λέξεις: ΑΓΑΠΗ, ΣΕΒΑΣΜΟΣ.

Η Ελβίρα μου δείχνει την αγάπη της με κάθε τρόπο. Με αγκαλιάζει όταν είμαι ανήσυχος, μου λέει πολλά «μπράβο» και «κόλλα το!» όταν μπορέσω να μείνω συγκεντρωμένος στην άσκηση με τα σχήματα, μου δίνει ένα μεγάλο φιλί όταν τελειώσω το παζλ μου, με κρατάει σφιχτά από το χέρι όταν νιώθει ότι φοβάμαι και ότι τη χρειάζομαι. Ακόμα κι όταν με μαλώνει –και αυτό, μεταξύ μας, το κάνει συχνά–, είμαι σίγουρος ότι με αγαπάει! Επίσης ξέρω ότι η Ελβίρα με σέβεται πολύ. Μου λέει συνέχεια ότι είμαι ένα καλό, όμορφο παιδί που μπορεί να κάνει ένα σωρό πράγματα όταν θέλει.

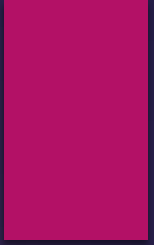

Μεθοδολογία

- ▶ Επεξεργασία περιεχομένου.
- ▶ Θέση προβλήματος προς επίλυση
- ▶ Ερωτήσεις ανοικτού τύπου
- ▶ Τι θα άλλαζες, αν.....
- ▶ Τι θα μπορούσες να κάνεις εάν ήσουν στη θέση του....
- ▶ Παιχνίδια προσομοίωσης
- ▶ Projects
- ▶ Συνεργατικές- Βιωματικές Δραστηριότητες

Η επιλογή των βιβλίων να γίνεται πολύ προσεκτικά, ώστε να εξυπηρετούνται πραγματικά οι στόχοι της Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης και να προωθείται η **συμπερίληψη**.

Έχοντας ως **όχημα** τα βιβλία και με τις κατάλληλες δραστηριότητες διαπολιτισμικής προσέγγισης, βοηθάμε τα παιδιά να αποβάλλουν τα γυαλιά της «μονοπολιτισμικής μυωπίας» (Cummins), να «δουν» τη **δια-πολιτισμικότητα**.

Σας ευχαριστώ πολύ!

Βιβλιογραφία

- ▶ Γκόβαρης, Χ., Θεοδωροπούλου, Ε. & Κοντάκος, Α. (Επιμ.), (2007). *Η παιδαγωγική πρόκληση της πολυπολιτισμικότητας*. Αθήνα: Ατραπός.
- ▶ Χατζησωτηρίου, Χ. & Ξενοφώντος, Κ. (2013). *Διαπολιτισμική Εκπαίδευση: Προκλήσεις, Παιδαγωγικές Θεωρήσεις και Εισηγήσεις*. Καβάλα: Εκδόσεις Σαΐτα.
- 1. Αλεξάνδρου, Γ. (2015). *Φένια, η αγαπημένη των ήχων*. Αθήνα: Πατάκη
- 2. Αλεξοπούλου- Πετράκη, Φ. (2005). *Φίλοι;...φως φανάρι*. Αθήνα: Παπαδόπουλος.
- 3. Βακιρτζή, Ε. (2014) *Το Αυγό*. Αθήνα: Πατάκη
- 4. Blazejovsky, Μ. (2000). *Πίου-πίου Πιπιφιλίπι*. Αθήνα: Άμμος.
- 5. Γουΐλλις, Τζ., Ρος, Τ. (2017) *Η Αργυρώ γελάει*. Αθήνα: Πατάκη
- 6. Κρόουθερ, Κ. (1999). *Ο μαύρος Κότσυφας κι ο άσπρος Γλάρος*. Αθήνα: Σύγχρονοι Ορίζοντες.
- 7. Μάγος, Κ., Γκανάτσιου, Γ. (2009). «Ένας γάτος μια φορά!». Αθήνα: Εν πλω
- 8. Νικολούδη, Φ. (2000). *Το χαρούμενο Λιβάδι*. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.
- 9. Νικολούδη, Φ. (2005) *Καλημέρα, Φίλε!. Miremengjes, mik!* Αθήνα: Δίπτυχο.
- 10. Σβορώνου, Ε. (2016). *Το σκληρό καρύδι*. Αθήνα: Καλειδοσκόπιο
- 11. Τσιρίδης, Π. (2008). *Εδώ Παύλος*. Αθήνα: Πατάκη
- 12. Χριστοδούλου, Π. (2007). *Ο Ναβίντ δεν ήρθε για διακοπές*. Αθήνα: Κέδρος